

MARWHEELSKÉ OPATSTVÍ

Příštího rána uviděli opatství dlouho před tím, než k němu dospěli. Cesta je vyvedla na vysoký hřeben a při sestupu se před nimi rozkládala široká rozloha zemědělské krajiny s jednotlivými staveními. Uprostřed se tyčila velká majestátní budova ze šedých kamenů. Její ústřední obdélníková část byla působivě vysoká, zakončená nahusto vystavěnými věžičkami. Ze všech stran ji obklopovaly menší přístavky s věžemi. Celkově opatství vyvolávalo dojem, že jeho architekt musel mít v oblibě ježky.

„Marwheelské opatství,“ řekl Flek. „Tam vyřešíme tvou situaci, Střízličko.“

Střízlička mu vyhlédla z kapsy, kde se schovávala před ranním chladem. Podívala se, přikývla a beze slova se vrátila do kapsy. Flek ji chápal – byla nervózní. Na výsledku jejich návštěvy záviselo mnohé.

Dorazili ke vchodu do opatství – k obrovským dřevěným vratům s jemnými rytinami květin a zvířat. Vrata byla zavřená a vedle jejich

rámu visel provaz od zvonku. Když za něj Flek zatáhl, z druhé strany se ozvalo jemné zacinkání následované ozvěnou blížících se kroků.

Ve vratech se přímo před Flekem otevřelo okénko a za ním se objevil obličej mladého mnicha. „Ano?“ řekl mnich.

„Mohli bychom mluvit s bratrem Tobiášem?“ zeptal se Flek.

„Dejte mi chvíli a já to zjistím,“ odpověděl mnich. Zahlédl Barvera a vydal zvláštní zvuk, jako když někdo šlápne na hraboše. Vypadalo to, že na chvíli zkameněl hrůzou. „Ach. Já... ehm. Hned se vrátím.“ Okénko se zavřelo a dolehl k nim zvuk rychle se vzdalujících kroků.

Po chvíli se okno otevřelo znovu. Tentokrát za ním stál jiný mnich. Byl mnohem starší, s modrými pronikavými očima a štíhlým, ošlehaným obličejem, po jehož levé tváři se od čelisti po čelo táhla hluboká jizva. Když na něj mnich upřel pohled, Flek si připadal jako králík, kterého hodnotí vlk. „Jsem bratr Tobiáš,“ představil se mnich. „Kdo přesně jsi, chlapče?“

Flek se nadechl k odpovědi a najednou si uvědomil, že prozrazení pravého jména by nemuselo být tím nejlepším nápadem. „Ehm... Henry,“ vykoktal. „Henry... Smith.“ Ucítil, jak se mu v kapse pohнула Střízlička a téměř viděl její znechucený výraz – kdyby se představil jako „Archibald von Špumprnákl“, znělo by to stejně přesvědčivě. „Tohle je můj přítel Barver Knopferkerkle, drakogryf.“

Tobiáš krátce kývl Barverovi na pozdrav – zjevně si z něho nic nedělal – a obrátil se zpátky k Flekovi. „Prý jsi se mnou chtěl kvůli něčemu mluvit?“

„Jsem kamarád Ernera Bělovlasa, pišteckého učně. Psal vám ohledně problému, který se týkal oběti kletby.“